

is elütőnek kell lenniök. Bármennyire műveltnek tartjuk is a közönységet, átlagos nivót kell zsinórmértékül vennünk, ehhez szabnunk a mű egész koncepcióját s a népszerűsítés hangján beszélnünk. Ez a hang belekivánczik a következő kiadásba. Bővítésre sincs szükség, hiszen sok szám, sok szürke név bátran kiveshet, s akkor a könyv teljesen meg fog felelni hivatásának.

Vajthó László.

Magyar Népművészet. I. Rábaközi hímzések. (1.) Összeállította dr. Báltky Zsigmond a M. N. Múzeum Néprajzi Osztályának igazgatója. **II. Szilágysági hímzések.** (1.) Összeállította dr. Györffy István m. n. múzeumi igazgató-őr. (Kiadja a M. N. Múzeum Néprajzi Osztálya. VI. Városliget, Iparecsarnok. Budapest, 1924. — Alapára füzetenkint 10 K.). — E most megjelent két füzet nagyszabású magyar vállalkozás kezdetét jelenti. Félévszázadon keresztül szakadatlan szorgalommal gyűjtögette legelőkelőbb, legrégebb tudományos intézetünk, Nemzeti Múzeumunk, a magyar nép életét illusztráló tárgyi bizonyítékok sorában e leghívebb hagyományhordozó társadalmi réteg alkotó képzeletének játékos bizonyosságait, művészkedésének bájos alkotásait. E fáradhatatlan gyűjtő és konzerváló munka eredménye az a nagyszerű, a maga nemében egyetlen gyűjtemény, mely a városligeti Iparecsarnok rozzant födele alatt egymagában mutatgatja a sajátos, külön magyar tárgyi világ forma- és színbeli szemkápráztató kincseit. E dús kincses kamara drágaságait eső, hó, fagy, rekkenő nyári hőség emésztí, s a tűzveszélyesség szüntelen fenyegető réme veti föléje árnyékát. Szinte érthetetlen, hogy a magyar társadalom közönnyel nézi e soha többé össze nem gyűjthető magyar értékek lassú pusztulását. Úgy érezzük, mintha a Néprajzi Osztály derék tisztviselőit ez el nem múló aggodalom is serkentette volna most induló vállalkozásukra, hogy amit a pusztító elemek ellen fizikai harcra megvédeni nem tudnak, legalább írásban és ábrázolatban megmentsék a mának, de kivált a jövő számára, mert annak már a legnagyobb áldozatok árán sem fog sikerülni a magyar népmű-

vészet elmúlt virágkorának darabjait összeszedni.

Ami magát a kiadványt illeti, kétségtelen, hogy mind forrásának (a Nemzeti Múzeumnak), mind feldolgozóinak (a Múzeum tisztviselőinek) tudományos hitele vitán felül áll s e tekintetben a készülő sorozat a legmegbízhatóbb kincses tulipános láda. Ahogy a két első füzetből látjuk, a vállalkozók mintegy monográfikus móddal haladnak, alaposan kiknázva a szemügyre vett kisebb földrajzi vagy tárgyi területet, csoportot. Ideje is volt már hogy így történjék, hogy a néhány favorizált népművészeti területen (Mezőkövesd, Kalotaszeg, Torockó stb.) túl is tájékozódhassunk és tanulhassunk s csak helyeselhetjük, hogy oly két területtel kezdtek, amelyek a nagyközönség szemében kétségkívül ismeretlen mezők. Mert még a népművészet kérdéseiben forgolódott magyarok sem igen emlegették sem a Rábaközt, sem a Szilágyságot. Ez pedig, mint a két füzet mutatja, megokolatlan volt, mert a szilágysági és rábaköziek is alkottak olyan magyar szépségeket (legalább a hímzés terén), amelyek méltán beleillenek a magyar népi művészkedés e most induló, maradandó múzeumába. Iparművészek, művészek, rajztanítók, hivatásos és dilettáns hímzők számára egyformán jól használható lapok ezek, füzetenként 32 oldalon ontva a magyar népi képzelet rajztudását s a keresztzsemes jellegű technikai megoldásokat. A bevezetések kellően tájékoztatnak általánosságban és részletekben, az egyes rajzok múzeumi eredeti példányainak leltári számait is idézve, ami könnyen lehetővé teszi az eredetiek tanulmányozását is. A füzetekhez öltésleolvasó hálózat is van mellékelve ami laikusok számára is könnyűvé teszi a mustrák másolását. R. V.

Juhász Margit: Búzavirág. Igénytelen kis verses füzetet jelöl ezzel a címmel a szerző. Szelíd sóhajok, röpke hangulatok vannak csokorba kötve, mint halvány búzavirágok. Csendes érzelmek hangja száll felénk, a szenvedély ereje nélkül. A forró szavakat leányos szemérem fojtja el: „Örök állnak a lelkeim ajtajánál; Püdor keze vigyáz“. Egyik